

Δυό ζῶα πάλευαν. Ὑπῆρχε μίσος – αὐτός εἶναι ζωντανός. Νά τό κορμί του. Τό γδέρνω. Τό ἄλλο κορμί λείπει. Τό κορμί τοῦ γιου μου λείπει.

Στό παράφορο ὅσο καί μακάβριο σμιξίμο της μέ αὐτό τό ἔνοχο γιά τή ζωή του σῶμα, ἀποζητοῦσε τήν παραμυθία καί τή λήθη, χαρές πού εὐφραϊναν τή σάρκα της, ἀλλά δέν ἔβρισκαν τό δρόμο πρὸς τήν ψυχή της.

Γρήγορα, γρήγορα, νά γαμηθεῖ. Κόλλησε πάνω του, ὀδηγώντας ξέφρενα καί τυφλά αὐτή. Ἐνα κράμα λάβας ἔγιναν, καί τήν τύλιξε ὀλόκληρη μιά λάμψη χαρᾶς, νά σπάσει ἡ καρδιά της. Λίγες στιγμές μονάχα.

Ἀμέσως κατόπι, μιά ὀρμή ἀρπάζει τό κορμί της, γυμνό, ματωμένο καί τό πετάει στά κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ἡ μητρική ἀγάπη διαχέεται τρικυμισμένη καί ἀλλόφρων καί στόν «Ὀκεανό», ἀπό τή συλλογή Ἐνα παιδί ἀπ' τή Θεσσαλονίκη. Ἀπόντος τοῦ συζύγου καί πατέρα, τρελαμένα τά σώματα μητέρας καί γιου κατακρημνίζονται τό ἕνα μέσα στό ἄλλο, ζεματώντας ἀπό τόν ἐπάρατο ἴμερο. Μέ τήν ἐπιστροφή του ἀπό τά καράβια ὁ ἄντρας προσαρᾶζει στήν ξέρα τοῦ ἀνιέρου δεσμοῦ τους. Γυναίκα καί γιός τόν ὑποδέχονται τρέμοντας ἀπό τήν ἀνυπομονησία νά διώξουν ἀπό μπροστά τους αὐτό τό ἐμπόδιο.

Σφιχταγκαλιάστηκαν, φιλιόνταν στά μάγουλα καί στό λαϊμό καί τότε εἶδε τίς γλώσσες τους.

Μέ μόχθο κι ἀγωνία φυλάγονταν, νά μή χιμηξουν ἡ μία στήν ἄλλη.

«Δέν ξανάγινε πιά τρυφερή μάνα», λέει ὁ συγγραφέας γιά τήν προορηθεῖσα γυναίκα, πρὶν ἐκεῖνη δρασκελίσει τά ὄρια τῆς τρυφερότητας, καί μέ τήν ἴδια φράση καλωσορίζει τή μητρότητα τῆς ἡρώιδας στό διήγημα «Τά ζύγια τοῦ προσώπου». Ἡ ἐν λόγῳ ἡρώιδα νοσεῖ ἀπό τή μανιακή, αὐτιστική προσήλωσι στο πρόσωπό της. Τό εἶδωλό της στόν καθρέφτη γίνεται ἀντικείμενο ἐνδελεχοῦς παρατήρησης καί ἐκείνη ζυ-

γιάζεται ἠλεκτρισμένη μέ αὐτό τό δυσεξήγητο κομματί τοῦ κορμιού της μέσα στό ὅποιο εἶχε βυθιστεῖ ὅλη της ἡ ὑπαρξή. «Κύριο στοιχεῖο τῆς ζωῆς της ἦταν ἡ ἔλλειψη εὐχαριστήσεως». Καί αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἔλλειψη πάσχιζε νά ἀνακουφίσει μέ τίς ἐμμανεῖς ψεύσεις καί μετρήσεις τῆς κεφαλῆς. Προφανῶς ἦταν προικισμένη μέ τό χάρισμα τῆς μητρότητας. Τό μωρό της, βαθύτατα δυστυχισμένο, μάθαινε τόν ἑαυτό του μέσω τοῦ καθρέφτη, ὅπου ἔβλεπε τή μητέρα του νά παραλλάζει τό νηπιακό του πρόσωπο σέ φριχτές ὄψεις. Μιά ἐξίσου ἀφοσιωμένη καί ἄδολη μητέρα μᾶς συστήνει τό διήγημα «Τό ὄριο τῆς εὐχαριστήσεως» (Τά ζύγια τοῦ προσώπου). Κρατώντας στήν ἀγκαλιά της τή νεογέννητη κόρη της μεταρσιωνόταν ἀπό μιά ὑπερβατική εὐτυχία.

Ἐνωσε τήν ἄκρως ἀνακουφιστική αἴσθησι νά μικραίνουν, νά μικραίνουν καί νά γίνονται κουκίδα οἱ προσωπικές της ἀπαιτήσεις ἀπ' τήν ζωή.

Τουναντίον ἡ χρυσή αὐλαία πού ἄνοιξε φάνερωσε ἕνα πλάσμα λουσιμένο σέ φωτεινές προσδοκίες.

Τήν παροξυσμική εὐφορία τῆς μητέρας φονεῖει διαμιάς ἡ ἀπρόσμενη σωματική συμμετοχή τοῦ ἐραστή της στόν ἐνθουσιασμό τοῦ παιδιοῦ τήν ὥρα τοῦ μπάνιου. Μέ χαχανητά πού διάνθιζαν ἕναν ὀρυμαγδὸ ὑποκοριστικῶν ἡ γυναίκα προτρέπει τόν ἄντρα νά σαπουνίσει τό κοριτσάκι της «ἐκεῖ στόν ζωτικό χῶρο». Ἴδου ἡ κατακλείδα αὐτοῦ τοῦ χαρμόσунου στιγμιότυπου:

Τό σαπουνίσε κι ἐκεῖ καί ἔνωσε τό κοριτσάκι νά τινάζεται. Σάν νά χτυποκάρδισαν καί τό κορίτσι κι αὐτός, σάν νά τοὺς κόπηκε λίγο ἡ ἀνάσα. Ἡ γυναίκα ἔνωσε στόν μηρό της ὅτι ὁ ἄντρας εἶχε καυλώσει παρόλο πού αὐτός προσπαθοῦσε νά κάνει τό σῶμα του καμπύλη. Κοιτάχτηκαν ἐρωτηματικά.

Ἄνάρμοστη σεξουαλική διέγερσι προκαλεῖ καί

τό στρεβλό, ἄρρωστο σῶμα ἑνός κοριτσιοῦ στή συγκλονιστική «Φλέβα τοῦ λαμοῦ». Καί ἐδῶ ὁ ἄντρας ἐρεθίζεται στή θεά τοῦ γυμνοῦ πάσχοντος πλάσματος, διαλύοντας ἀκαριαῖα τή σχέση του μέ τή μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ γυναίκα ὡστόσο, ὀλοτέλα ἀπορροφημένη στή μητρική λατρεία της, ἦταν ἐκείνη πού τόν εἶχε παρακινήσει νά ἀγγίξει τό ἀπισχασμένο, κάτωχο σῶμα τῆς κόρης της, ἐλπίζοντας στή συναισθηματική τους μέθεξη.

Τό μέτωπό της ἔκαιγε, ρίγησε στό ἄγγιγμά του, ἀμέσως τό ἔβωσε. Κατόπιν ἡ μητέρα του μετακίνησε τό χέρι στόν λαμό. Παντοῦ φλόγα. Ἐκεῖνο τό μάρμαρο τό χωρίς ἥλιο εἶναι ἄξιο ἀπορίας πόση φωτιά εἶχε. Ἡ φλέβα τοῦ λαμοῦ δέν χτυποῦσε, χόρευε ἄτσαλα, δαμονιοδῶς. Ὅλη ἡ κίνηση, πού στερήθηκε ἐκεῖνο τό σῶμα, λές καί φορτώθηκε σ' ἐκείνη τήν φλέβα.

Τό αἰφνίδιο ρίγος τῆς ἡμθανοῦς σάρκας ἀπό ἕνα ἐσώτατο κέντρισμα ἐκβάλλει στά μάτια τοῦ κοριτσιοῦ πού μετέφεραν στόν ἄντρα «τήν τυφλή ὀρμή τοῦ ὄργανου της». Ἡ ἀπόκοσμη φιλαρέσκεια αὐτοῦ τοῦ βλέμματος ἀγνοοῦσε «ὄλους τούς κοινωνικούς τρόπους, ὅλα τά προσχήματα», ἦταν σάν μαυλιστικό κάλεσμα στό κενό.

Τόν διέγειρε ἡ ἀπόκλιση; Ἐκείνη φλέβα πέρασαν στό σῶμα του μουσικές ἀλλόκοτες; Πῆγαν τά χέρια του διαστικά μέ λαχτάρα στά βυζιά. Ἐτριβε τίς θηλές της, πού ἔχαν γίνει πέτρα. Τοῦ φάνηκε ὅτι κι αὐτές ἔτριβαν τά δάχτυλά του. Αἶφνης, μέ τρελή, ἀσυγκράτητη προσμονή ἄνοιξε διάπλατα τά πόδια της. Τότε τόν τράβηξε βίαια ἡ μάνα καί ἔπεσε πάνω της προστατευτικά.

Ἡ σχέση μητέρας καί κόρης διαμείβεται σέ βαθύ ἔρεβος καί σέ ἕνα ἄλλο διήγημα τοῦ ἴδιου βιβλίου, τίς «Κοῦκλες». Ἡ πνιγηρή σῶρευση ὑποκοριστικῶν πού ἐπιστρατεύει ἡ μητέρα γιά τή δοξολογία τοῦ βρέφους της προοικονομοῦν τή φρικώδη κατάληξη τῆς ἀγάπης της. Τό «ρόζ' ὑπέροχο πλάσματάκι», τό «κουκλάκι»

της, ἐξαγνίζεται γιά τήν «βρόμικη τρύπα» του, πού ἐπιγε στήν ἀποφορά τά εὐωδιαστά, κοριτσιίστικα ὄνειρά της, μέσα ἀπό ἕναν μαρτυρικό θάνατο καί ἀναμάρτητο πιά ἀπό τίς θρωμιές τῆς σάρκας ἐνταφιάζεται ἀνάμεσα στίς κοῦκλες τῆς μητέρας του, ὁμορφο, γλυκό καί ἡσυχο ὅπως αὐτές.

Ἄν τό «Ὅριο τῆς εὐχαριστήσεως» ἀντικρίξεται μέ τή «Φλέβα τοῦ λαμοῦ», στό ἀριστοουργηματικό διήγημα «Δέν εἶναι τίποτα, θά περάσει» (Ἡ φλέβα τοῦ λαμοῦ) διακρίνεται συγγένεια μέ τό «Φιλανθρωπικό ἴδρυμα» τῆς συλλογῆς Ντιάλιθ' ἴμ, Χριστάκη. Καί στά δύο διηγήματα οἱ συνονόματοι γιοί συνθλιβονται ἀπό τίς σαρκοβόρες μητρικές αἰτιάσεις πού χαινούν στό μυαλό τους. Στό «Δέν εἶναι τίποτα, θά περάσει» ἡ διαπεραστική ἀντήρηση τῆς φωνῆς τῆς μητέρας πού ἐπαναλαμβάνει ἐμμανῶς «Κωστάκη, Κωστάκη», χαρακώνει τόν ψυχισμό τοῦ ἥρωα, μαχαιρώνοντας μαζί κάθε ἀπαντοχό. Ἡ ἐκκωφαντική ἐπιτακτικότητα τῆς ἐπωδοῦ της λεηλατεῖ τή ζωή τοῦ γιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπό ἕνα σημεῖο καί πέρα ὑποχρεώνεται νά γίνει μάνα γιά χάρη τῆς μητέρας του. Ἡ ἔνταση τοῦ διηγήματος ἐνισχύεται ἀπό τή σιωπή καί τήν ἄψυχη συμμόρφωσή του, πού προδικάζουν τή ματαίωση τῆς ὁποιασδήποτε ἀντίστασης ἢ ἀπόπειρας ἀπόδρασης ἢ παραίνηση τῆς στωικότητας πού ὑποδηλώνει εἰρωνικά ὁ τίτλος, δείχνει τό ἄλυτο αὐτοῦ τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου. Στό τέλος τοῦ διηγήματος ὁ ἥρωας, ἐξοντωμένος ἀπό τή διάψευση τῆς ὕστατης προσδοκίας του γιά τήν ἀγάπη μιᾶς ἄλλης γυναίκας, πνίγει τό ἀφανέρωτο ἐκεῖνο πουλί, «πού τό κανάκευε καί τό ζέσταινε στά κρυφά βάθη» τῆς καρδιάς του, μέ τήν ἐλπίδα πώς θά πετοῦσε κάποτε μαζί του μακριά ἀπό τήν ἐλεεινή φωλιά.

Τά σφράγισε ὅλα. Σφράγισε τήν καρδιά του, πού φτερούγισε μ' ἐκεῖνα τά κἀνα δύο βλέμματα. Νά στομώσει αὐτό τό θηρίο, πού ἤθελε

τροφή και τόν δάγκανε με λύσσα στά πλευρά. Νά πάθει ασφυξία κι εκείνο τό παλιοπούλι, νά πάψει νά κελαηδάει. Πρώτη του φορά ἔνωσε ἄγρια, ἀφόρητη ὀρφάνια κι ἀπό τήν μάνα του, ἀλλά κυρίως ἀπό κείνη τήν νύξη ὑποσχέσεως.

Στό «Φιλανθρωπικό ἴδρυμα», τό ἀσθματικό, στυφό μουρμουρητό τῆς μάνας ξεψυχᾷ κάτω ἀπό τό μαξιλάρι πού πιέζει ὁ Κώστας της πάνω στό πρόσωπό της. Μόνο ἐκείνη τή στιγμή σβήνει ἡ περιφρόνηση ἀπό τό βλέμμα της πού χρόνια ὀλόκληρα τόν ἐγκαλοῦσε γιά τίς ἀνεπάρκειές του· ἓνα βλέμμα πού τοῦ ἔκοβε τήν ἀνάσα καί τοῦ ἔκλεβε τή ζωή.

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὁ διηγηματογραφικός ἥρωας στά Ὀπρωφόρα τῆς Ἀθήνας προσέχει σέ κάποια πεζοπορία του ἓνα μικρό ἀγόρι νά ἀπλώνει τό χέρι του σέ ἓνα κλαδί μουριάς καί νά κεραυνοβολεῖται πάραυτα ἀπό τήν «ἄγρια τσιρίδα» τῆς μάνας του πού οὐρλιάζει τό ὄνομά του.

Μᾶλλον ὁ Κωνσταντῖνος ἀπό τοῦδε καί στό ἐξῆς θά θλίπει μουριά καί θά ἔχει ταχυπαλμίες.

Κατά τήν ἐπεξεργασία τοῦ διηγήματος ὁ συγγραφέας ἀποκαθιστᾷ τήν παιδικότητα τοῦ ἀγοριοῦ, βαφτιζόντάς το «Κωστάκη».

Οἱ ἀναγνώστες πού γνωρίζουν τή διηγηματογραφία τοῦ Δημητρίου δέν θά ξαφνιαστοῦν καθόλου πού στό παρόν ἀφήγημα, ὅταν ἡ εὐφρόσυνη δημοκρατία τῶν νησιῶν ἀρχίζει νά παρακμάζει, σημειώνονται μαζικοί φόνοι γυναικῶν. Πρόκειται γιά τίς φυσικές μητέρες τῶν δραστῶν.

Πέρα ἀπό τούς δαίμονες τῆς μητρότητας ἓνα ἀπό τά πιό ἰσχυρά ἐρεθίσματα τῆς διηγηματογραφίας τοῦ Δημητρίου εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἐρωτική ἐπιθυμία. Ἡ εὐλογημένη συντροφικότητα ἀποτυπώνεται μέ ἔντονη συγκίνηση σέ ἀρκετά κείμενα. Ἀξέχαστο μένει, γιά παράδειγμα, τό ἀγκάλιασμα τοῦ ἠλικιωμένου ἀνδρόγυνου πού ἔμειναν γιά πάντα «ἀναπόγραφοι»

(Ἡ φλέβα τοῦ λαμοῦ), ἔξω ἀπό τό χρόνο καί τούς ἀνθρώπους, ἀφανισμένοι ὀλοκληρωτικά ἀπό τή γλυκύτητα τοῦ πλησιάζματός τους ἐνόσω κοιμοῦνταν. Μέ ἓνα ἀπρόσμενο «ἀγκάλιασμα» (Ἔνα παιδί ἀπ' τή Θεσσαλονίκη) θά ἀπεκδυθῶν τήν ὑποκριτική τους ἐχθρότητα δύο περιθωριακοί πού διακόνευαν τήν εὐνοια τῶν δρόμων καί μέ αὐτή τήν ἀμοιβαία ὁμολογία, πού σοφά ἀνέθεσαν στά κορμιά καί ὄχι στά λόγια, θά γίνουν στήν τελευταία φράση τοῦ διηγήματος «ἓνα κουβάρι. Μπερδεμένο, ἀρμονικό». Στά Ζύγια τοῦ προσώπου ἡ «Βάλια κι ὁ Δημήτρης» ἐλκύουν τό θαυμασμό τοῦ ἀφηγητῆ μέ τήν πηγαία εὐγένεια τῶν σωμάτων τους, τή χαμηλόφωνη ἀβρότητα τῶν κινήσεων τοῦ ἐνός πρὸς τόν ἄλλο, τή δύναμη τῆς ἔνωσής τους. Ἴσως ὅμως τό πιό ἀγαπημένο ζευγάρι τῶν διηγημάτων εἶναι αὐτό πού συναντᾶμε στό «Γ' ἔλα, πουλί μου» (Ντιάλιθ' ἴμ, Χριστάκη). Ἡ ἀρρώστια τοῦ ἄντρα ἀπειλεῖ νά σπάσει τό δεσμό καί νά ἀκρωτηριάσει τή γυναίκα ἀπό τό πιό νευραλγικό κομμάτι τῆς σάρκας της. Ὁ ἐτοιμοθάνατος σπαράζει ἀπό ἐνοχή, γνωρίζοντας τόν πόνο πού θά τῆς προκαλέσει μέ τήν ἀθέλγητη ἐγκατάλειψή του, ἐνόσω ἐκείνη παραμερίζοντας κάθε φόβο τοῦ μιλά γιά τήν ἄνοιξη πού τούς περιμένει, προσέχοντας νά ἀναπνέει «μέσα στό στόμα του γιά νά τοῦ δώσει ζωή ἀπ' τή θέρμη της».

Ντρεπόταν πιά νά τήν κοιτάξει στά μάτια, σάν τότε στίς ἀρχές τοῦ ζευγαρώματος, πού δέν τήν κοίταζε ἀπό ἐρωτική συστολή. Τώρα ντρεπόταν ἀπό ἐνοχή καί καημό βαρῦ, πού τῆς παίρνει τό μισό κορμί.

Ὡστόσο στά διηγήματα δεσπόζει ὁ ἀνανταπόδοτος ἔρωτας πού γίνεται ὅσο κακοφορμίζει αἱμάσσον, δριμύτατο πλάνταγμα τῆς σάρκας. Σέ ἓνα «ἀμάλαχτο, ἀχάιδευτο κορμί» (Ντιάλιθ' ἴμ, Χριστάκη) μπορεῖ νά ἐκκολαφθεῖ ἡ πιό ἀνήμερη, σαρκοφάγος ἀπελπισία. Στήν πιό πρό-

σφατη συλλογή *Τά ζύγια του προσώπου*, χαρακτηριστικό για τή σαρωτική όρμη του λιμνάζοντος πόθου είναι τό διήγημα «Κι εγώ φοβάμαι αγάπη μου». Οί συνεχείς απορρίψεις του ήρωα από τήν πολυπόθητη γυναίκα τόν φέρουν στόν πάτο και εκείνη στό θυθό τής θάλασσας. Έκπληκτική ή υπόδειξη τής ψυχικής του μεταστροφής πού επιτυγχάνεται κυρίως μέ τήν επανάληψη μίας λέξης, «αίωρήματα». Η παράθεσή της σέ δύο αντίρροπα, παραπληρωματικά ώστόσο, συμφραζόμενα αποκαλύπτει τή δολιχοδρόμηση του συναισθήματος ανάμεσα στή θαλερή προσμονή και τήν ταπείνωση τής διάψευσης, πού απολήγει φονική παρόρμηση. Κάποια στιγμή, στήν έκπνοή τών άντοχών του στήν άναμονή, ό ήρωας έξαλλος από θυμό αποφασίζει νά άφανίσει κάθε ένθύμημα τής γυναίκας, γιά νά διαπιστώσει πώς τό μόνο πού είχε από εκείνη ήταν ένα αντίδωρο μιά προσφορά πού πριν από πολύ καιρό είχε αναζωπυρώσει τήν πίστη του στήν ανταπόκρισή της. Καθώς όμως παρέμενε πιστός στήν απόφασή του νά τήν ξεχάσει, διαλύει τό ξεραμένο αντίδωρο σέ ένα ποτήρι μέ νερό.

Διασπάστηκε αυτό σέ αίωρήματα και κατόπι έγινε κάτι σαν λερωμένο νερό. Ήνωθε βαρύ πένθος: πίο βαρύ κι άπ' τόν χωρισμό του τάφου.

Στή σκηνή του φινάλε πού διαδραματίζεται «στά ήσυχα λιβάδια του θυθού», ό άντρας γυμνώνοντας τή γυναίκα, ή όποία είχε καθυποταχθεί άπνους σχεδόν από τήν άκαταδάμαστη έτυμγορία τών χειρών του, άντικρίζει άπτό τόν τρόπο της.

Είδε νά άνεβαίνει προς τήν έπιφάνεια ένα μικρό σύννεφο από αίωρήματα κοπράνων.

Τό αντίδωρο πού εύαγγελιζόταν τήν αγάπη έξέπνευσε σέ «λερωμένο νερό», ενώ εκείνη πού άρνήθηκε τήν αγάπη λέρωσε μέ τό θάνατό της τό υποθαλάσσιο μνήμα της. Η λέξη «αίωρή-

ματα» μετεωρίζεται θαυμαστά ανάμεσα στό ένθεο και τό ζωικό.

Ό Δημητρίου και σέ άλλο διήγημα («Δέ γαμέται») τής ίδιας συλλογής επιλέγει προσφύως τίς λέξεις πού υποδηλώνουν τήν ένταση τής ψυχικής αναστάτωσης του άφηγητή, ό όποιος τείνει προς τήν ενόρμηση του θανάτου. Μιά έκδρομική εξόρμηση φίλων καταλήγει στό χείλος ενός γκρεμού από όπου ξεχύνεται τό άπροσμέτρητο βάθος τής χαράδρας. Ό ήρωας, στό έλεος του ίλιγγου, νιώθει πώς ό αντίκτυπος τής τοποθεσίας μέσα του μοιράζεται ανάμεσα στό δέος και τήν εξίσου τρομώδη σαγήνη. Η έξουσιαστική δύναμη πού του άσκει ή άπόκρημη θέα επιτείνεται όταν μαθαίνει πώς υπήρξε ό τόπος μιάς αύτοχειρίας. Ό αύτόχειρας είχε αφήσει τά παπούτσια του κάτω από μιά λυγαριά, κοντά στήν άκρη τής άβύσσου. Ό ήρωας επιστρέφοντας μαγνητισμένος τήν έπομένη στόν ίδιο τόπο άναζητά αυτόν τόν «μυρωδικό θάμνο» πού του είχε γίνει έμμονη ιδέα, γιά νά κόψει ένα κλωνάρι του.

Προχώρησε προς τό χείλος. Όταν έφτασε στάθηκε λίγο στό χάος πού άγάλια άγάλια μαύριζε. Ξεκίνησε γιά τό πλάτωμα άσκεπτος. Διέκρινε τόν θάμνο. Τόν περιεργάστηκε λίγες στιγμές. Νά τόν δει καλά όλον. Δέ γαμέται είπε μέ ένα έλάχιστο χαμόγελο και έγειρε στό πλάι.

Πιστεύω πώς δέν είναι καθόλου τυχαία ή άλγεινή έντύπωση πού δημιουργούν οι λέξεις «θάμνος» και «λυγαριά», στό βαθμό πού ή πρώτη θυμίζει στήν όψη θάνατο, ενώ ή δεύτερη άγγίζεται μέ τό λύγισμα. Άλλωστε ό ήρωας γέροντας στό κενό τί άλλο κάνει από τό νά λυγίζει στό θάνατο;

Πίο καλόδεχτες φαίνεται πώς είναι οι άπογοητεύσεις τής ζωής γιά τήν ήρωίδα στή «Δεξίωση» (*Τά ζύγια του προσώπου*) μέ τήν όποία θά επανέλθουμε στήν άπέραντη έρωτική θεματολογία τών διηγημάτων του Δημητρίου. Στίς